

stenografické síle skončila noční služba, čekal na nároží. Venku panovala krutá zima, ale Vincent neměl vestibul té budovy rád. Svítilo tam nazelenalé světlo a stěny pokrývala velká zrcadla, v nichž viděl své zaoblené tělo ze všech možných úhlů. Raději tedy vyšel na chladný prosincový vzduch, chodil sem a tam a dával si k tomu čokoládovou tyčinku. No dobrá, tak dvě.

Když nyní pohlédl nahoru na úplněk, na onen děsuplně bílý disk, který na okamžik probleskl v kaňonu budov, pronesl Hodinář zamyšleně: „Jak dlouho trvalo, než umřeli? Zajímavé.“

Vincent znal Hodináře – který se ve skutečnosti jmenoval Gerald Duncan – teprve krátkou dobu, ale už věděl, že otázky se tomuto muži kladou na vlastní nebezpečí. I jednoduchý dotaz totiž mohl otevřít dveře monologu. Teda, ten chlap měl ale vyřídilku. Jeho odpovědi byly navíc vždy utříděné jako výklad univerzitního profesora. Vincent věděl, že ticho v posledních několika minutách panovalo jen proto, že si Duncan v duchu sumíroval odpověď.

Otevřel plechovku pepsí. Byla zima, ale on potřeboval něco sladkého. Vypil ji najednou, zastrčil si prázdnou plechovku do kapsy a snědl balíček nugátových sušenek. Duncan se na něj zadíval, aby se ujistil, že má na ruku rukavice. Ve flastromobilu nosili rukavice vždy.

*Pedantsky...*

„Řekl bych, že na tuto otázku existuje několik odpovědí,“ odpověděl konečně Duncan tichým a zdánlivě nezúčastněným hlasem. „Moje první oběť měla například dvacet čtyři let, takže by se dalo říct, že jí trvalo dvacet čtyři let, než umřela.“

No *jasně...*, pomyslel si Vincent se sarkasmem pubertáka, ačkoliv musel přiznat, že ho tato očividná odpověď nenapadla.

„Druhé oběti bylo, tuším, třicet dva.“

Naproti nim projelo policejní auto. Vincentovi začalo bušit ve spáncích, ale Duncan nedal najevo žádnou reakci. Policisté neprojevíli o ukradený Ford Explorer žádný zájem.

„Další možností, jak na tuto otázku odpovědět,“ pokračoval Duncan, „je vzít v úvahu čas uplynulý od okamžiku, kdy jsem začal, do chvíle, kdy jim přestala tlouci srdce. To jsi měl pravděpodobně na mysli ty. Víš, lidé chtějí zasadit čas do přehledných a snadno porovnatelných rámců. To je legitimní do té míry, do jaké je to užitečné. Vědět, že porodní stahy přicházejí každých dvacet vteřin, to je užitečné. Stejně jako vědět, že atlet uběhl patnáctistovku za tři minuty padesát šest vteřin, takže v závodech zvítězil. Ale ptát se, jak dlouho jim konkrétně dnes večer trvalo, než umřeli... to není důležité, protože se to nestalo rychle.“ Pohlédl na Vincenta. „Čímž nechci kritizovat tvoji otázku.“

„Já vím,“ řekl Vincent, kterému by bylo jedno, i kdyby ho Hodinář kritizoval. Vincent Reynolds neměl mnoho přátel a od Geralda Duncana by si toho nechal líbit spousta. „Jen mě to zajímalo.“

„Chápu. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Příště to ovšem změřím.“

„U té holky? Zítřa?“ Vincentovi se trochu zrychlil tep.

Hodinář přikývl. „Chtěl jsi říct dneska.“

Bylo už po půlnoci. Před Geraldem Duncanem se člověk musel vyjadřovat přesně, zvláště když se jednalo o čas.

„Jo.“

Když teď přemýšlel o Joanne – o dívce, která zemře příště –, vytěsnil Hladový Vincent Chytrého Vincenta.

*Dneska...*

Hodinář se po komplikované trase vrátil do jejich dočasného domova v manhattanské čtvrti Chelsea, jižně od Midtownu a kousek od řeky. Ulice byly opuštěné; teplota se pohybovala mezi minus pěti a minus deseti a úzkými uličkami se prohněl nepolevující vítr.

Duncan zaparkoval u obrubníku, vypnul motor a zatáhl ruční brzdou. Oba muži vystoupili z auta a ušli v ledovém větru půl bloku. Duncan pohlédl na svůj stín, který v měsíčním světle